

Joan Francesc Dalmau

Fràgil

Joan Francesc Dalmau (Miralcamp, 1968). Els seus inicis artístics van lligats al món de la cançó. Des de petit mostra una clara inclinació cap a activitats artístiques. Poesia i cançó són dues fórmules que li permeten veure reflectides les seves idees i vivències en una forma d'art directe i assequible. Ràpidament s'adona que són el mitjà ideal per satisfer la seva necessitat d'expressar-se. Com a escriptor, el 2000 obté el premi Les Talúries amb el poemari *Només respirin*. Des de llavors, bàsicament ha publicat narrativa: *Per darrere i a les fosques* (2001), contes d'humor irreverent, i dues novel·les negres: *Ni viu ni mort* (premi Mn. Romà Comamala 2003), i *La pell dels altres* (premi Ramon Roca Boncompte 2006), entre altres.

Feia molts anys que no recordava un hivern tan fred. L'Anselm, al cafè, deia que amb la mort del dictador fins i tot les temperatures s'havien fet més amables, que el fred d'aquells temps era producte dels cadàvers amuntegats per Franco. No era un home supersticiós, però li havia semblat un mal presagi que li vingués al cap la frase de l'Anselm.

No s'hi veia a un pam. De tan densa com era, més que avançar en la boira semblava que el tractor la foradés. Al marge esquerre del camí amb prou feines distingia els pals elèctrics que flanquejaven la via del tren. A la dreta, només podia intuir els llums d'un cotxe aparcats a l'enorme esplanada que feia de pàrquing a la concorreguda discoteca. Els diumenges al matí era habitual veure uns quants vehicles dispersos pels voltants. En la majoria dels casos es tractava de parelles joves que aprofitaven la intimitat del cotxe per mamar els fogots fins que quedaven abaltits.

Tenia la finca de pomeres a tocar de la gran esplanada. Va entrar pel primer reng. Amb prou feines havia tingut temps d'engegar l'atomitzador, que ja va veure quelcom a pocs metres. Quan havia fet quatre passes va distingir un cotxe. La porta de darrere era oberta i unes cames de dona penjaven a l'exterior. No era la primera vegada que s'hi trobava. Tornà al tractor, polsà el clàxon varies vegades i s'enretirà del pas perquè els amants poguessin sortir, però no feien cap paper. Va plegar un terrós i l'estavellà contra el vidre de darrere: «Parella, ja n'hi ha prou per avui!». Ni cas. Llavors va veure que les cames de la noia estaven rígides, ensangonades. El mal presagi s'havia confirmat.

Una tímida llum que s'acostava pel camí. Era la furgoneta de l'Anselm. Va aturar-lo mentre assenyalava instintivament el primer reng de la finca.

—No preguntis res. Vés a casa i truca a la policia. Que vinguin cap aquí. Corre!

—Tranquil Quimet, no et passarà res. Jo tampoc no els hauria vist, amb aquesta boira.

—Que jo no hi he topat! Vés a avisar la policia. Encara em posaré en un embolic!

La boira s'embrutà de taques blaves a intervals intermitents. El cotxe dels Mossos sorgí d'aquell mar blanc i aparcà a l'entrada del camp. Mentre un parell d'homes anaven a inspeccionar el cotxe, el sergent es disposava a interrogar-lo, però no va tenir temps de fer-li cap pregunta. El crit dels agents mostrava una alegria que no feia per la situació prevista, encara que casava perfectament amb la situació real: «Només és un maniquí! I això no és sang!».

Allò hauria quedat en una broma de mal gust si no s'hagués repetit als pocs dies per la mateixa zona. Usaven vehicles sense papers, i tan malmesos que només servien per ferralla. Veïns del poble van acusar a una associació d'artistes de ser-ne els autors. El Nadal passat havien fet una exposició de *body-art* que indignà els veïns. A banda d'una al·legoria a la matança del porc —que representaren amb una noia nua penjant cap per avall— els va escandalitzar que un dels artistes defequés en un solar amb el pretext de ser una referència al caganer. Gaya de seguida va localitzar dos dels artífex de l'exposició.

—Teniu fotografies dels preparatius? —demanà.

—El Pau ho va enregistrar en vídeo. Vol que li'n demani una còpia?

—Sí, si us plau. Quan la tingui feu-m'ho saber. M'agradaria parlar amb ell.

La cafeteria estava plena a vessar. Les mateixes cares de sempre. Ulls d'oficinistes anestesiats, secretàries malmirroses, empleats de banca amb el temps just i algun obrer capritxós que residia prop de la zona de negocis. Candame s'havia malavesat a esmorzar allí en el temps de les va-

ques grasses. A les nou tocases aparegué en Baiges, el seu soci.

—Com va anar ahir? —demanà Candame al detectiu.

—Tinc por que quan el manso vegi les fotos em llenci escales avall. N'hi ha per perdre els nervis. La paia duia una frase escrita al cul amb pintallavis: «Va per tu, August».

—No fotis! —somrigué el periodista—. Et deixa en evidència, haurem de retocar la foto.

La mirada desafiant de la dama tenia un punt de diabòlica. Potser per això resultava tan atractiu. Malgrat el cul magnífic, malgrat la bellesa d'aquell cos, els seus ulls captaven tota l'atenció. Sabia que l'observaven, que podien provar que es veia amb un altre home i, tot i així, no se n'amagava. La crueltat d'aquella dona només era superada per una bellesa gairebé insultant. El seu cos nu produïa un efecte contradictori, una mena de repugnància que la feia irresistible. Tots els sentits maldaven per menysprear-la, però atreïa per instint. El sant més desganat podia acabar de genolls olorant-li les calces.

No voldria ser a la pell d'August. Sònia estava fent el possible per esmicolar-li l'ànima i ell escollia torturar-se amb noves proves, setmana rere setmana. August Font era un home de negocis. Tots els dijous viatjava a Madrid i tornava l'endemà. S'havien casat feia prop de tres mesos. D'ençà de la boda el detectiu la seguia tots els dijous. Aquell darrer cop, ella va sortir de casa amb unes enormes ulleres de sol negres, com sempre. Als pocs minuts d'entrar a l'hotel, obrí les cortines de la cambra i aparegué nua davant del finestral, com sempre. Com sempre, duia un collar de cuir amb una argolla i el rostre ocult per una màscara veneciana.

Asseguda als peus del llit, s'enfundà la llenceria peça a peça, meticulosament, com si carregués una arma. El mateix ritual dels anteriors dijous amb minses variacions. A les vuit, el cotxe del seu amant hauria d'aparèixer davant l'hotel, però el Jaguar no arribava. Feia falta una raó molt poderosa per perdre's una cosa així. Només calia veure la seva expressió a les fotografies per adonar-se que l'havia convertit en un addicte. S'administrava el cos de Sònia com qui es pren una droga. El cas és que a les nou i quart Sònia

va cansar-se d'esperar i se'n tornà a casa. Aquest cop no va treure's la màscara davant del finestral perquè pogués retratar-la a plaer. Baiges la va seguir fins al portal i va adonar-se que hi havia llum al pis. Baixà al pàrquing i veié el cotxe d'August. Després va saber que havia hagut d'ajornar per divendres l'habitual viatge a Madrid. Això li havia permès de ser a casa per sopar i esperava la seva dona en aquell àtic luxós i buit.

Quan van rebre una altra trucada avisant d'un vehicle abandonat als afores, els Mossos van avisar directament a la grua. Aquest cop, però, no hi havia cap maniquí. A més, el cotxe estava en perfecte estat. Era un Jaguar blanc. El conductor de la grua no va poder resistir-se a fer un cop d'ull a l'interior. Va ser llavors quan descobrí que el seient de darrere estava tacat de sang. Aquella va ser una setmana estranya per a un poble on mai no succeïa res. Primer l'episodi absurd dels maniquís abandonats en cotxes atrotinats i ara la troballa d'un dit escapçat en un vehicle de luxe.

El cineasta de l'associació d'artistes va comparèixer a les dependències dels Mossos amb el DVD. El xicot va reconèixer que la bretolada dels maniquís era cosa seva i d'un amic que treballava en una nau de desballestament de vehicles. Havien col·locat càmeres als indrets on abandonaven els cotxes per tal de filmar tot el que s'esdevingués al voltant de l'esquer. Segons ell, obtingueren escenes de gran volada artística. El cas era de tan poca importància que la seva resolució no produí cap goig al sergent. Però podria centrar-se en l'altre.

August Font arribà a les dependències dels Mossos en un estat deplorable. Tenia el rostre desencaixat i mostrava signes evidents d'embriaguesa. Deia que Sònia havia desaparegut i duia un sobre amb fotografies pujades de to de la seva dona amb un altre. La pregunta era obligada.

—Senyor Font, d'on ha tret aquestes fotografies? Les hi va fer vostè?

—Vaig contractar un detectiu. Sabia que m'era infidel. Però jo mai no vaig veure aquestes imatges. Les que va ensenyar-me Baiges no eren així. Si no, ho hauria aturat.

A un agent novell tot allò podia semblar-li molt rar, però Gaya tenia una llarga trajectòria i havia vist el costat fosc de massa gent com per estranyar-se de res. Sabia que la solitud podia empènyer les persones a conductes inconfessables. En una de les fotografies va aparèixer el Jaguar blanc entrant al pàrquing de l'hotel. Gaya acomiadà August Font sense explicar-li res sobre el cotxe. Al cap d'una hora ja coneixia la identitat del seu propietari i tenia un llistat dels moviments bancaris. Els extractes mostraven que cada dijous enretirava mil euros d'una oficina de Lleida. L'últim apunt corresponia a la darrera nit que Baiges l'havia pogut retratar, la setmana prèvia a la desaparició de Sònia. L'home era un sexagenari anomenat Vicent Puig.

A Gaya va semblar-li que malgrat l'aparent violència de les imatges, els jocs de Puig amb la dona d'August Font eren inofensius. El mateix pensava Baiges. Allò podia tractar-se d'una relació extrema consentida. Vicent Puig no tenia antecedents. A la seva edat i sobrat de diners, estrenar-se amb un segrest seria cosa de bojos. Però els del laboratori havien confirmat que la falange pertanyia al dit petit esquerre de Sònia Metzger.

Quan Baiges arribà al restaurant, Candame feia vint minuts que hi era.

—M'he permès de demanar-te el primer —digué mentre el seu soci s'asseia.

—Mira't això —li va donar unes ampliacions—. Fixa't bé en la cuixa dreta.

—M'he fixat en totes dues, no sóc de pedra.

—Aquesta tarda s'ha presentat August fet una fera. Diu que la seva dona ha desaparegut. Assegura que dijous Sònia no va pujar a l'àtic. Després de la seva visita m'he posat a l'ordinador a estudiar les fotos. He fet algunes ampliacions i ha aparegut això: té una taca de naixement a la cuixa dreta. És tan lleu que passa desapercebuda si no t'hi fan fixar. Pot observar-se en totes les fotografies, excepte en les de dijous passat. L'única nit en què tampoc no va mostrar-me la cara abans d'anar-se'n.

—Tant se val, aquesta és Sònia, home. El mateix collar,

la cabellera, els ulls... Un cos així no enganya. A més, la vas veure tornar a casa.

—Vaig veure com aquesta dona entrava al portal, però no que pugés a l'àtic.

El sergent era partidari de fer les coses sense donar-hi importància. Tenia una gran habilitat al telèfon. Parlava amb una familiaritat molt ben aconseguida. Persones a les quals mai no havia vist s'enduien la impressió que l'havien convidat al bateig del seu fill: «Bona nit, senyor Baiges. Sóc el sergent Roderic Gaya, dels Mossos. El truco en relació a August Font. L'home està una mica preocupat per la seva senyora. He pensat que em podia ser útil parlar amb vostè», silenci de Baiges, «quedem demà per esmorzar. Coneix el bar Can Sisco, a Pardinyes? Fan uns callos magnífics. A les deu és bona hora».

La visió de Gaya sucant amb delit el plat de callos va convertir l'estómac de Baiges en una claveguera. Pel que feia als esmorzars, Baiges era home de croissant i cafè. De seguida va explicar-li que el darrer dijous Puig no acudí a la cita i que la dona no era Sònia.

Sònia Metzger no tenia antecedents. Els seus pares eren alemanys. Quan van instal·lar-se a Mallorca, tenien més de cinquanta anys. En aquesta illa va néixer ella. De tota manera, la pista illenca es perdia aviat. El matrimoni Metzger retornà a Alemanya quan Sònia encara no havia complert dinou anys. El fet curiós és que ella no va acompanyar-los. No se li podien seguir les petjades fins un any més tard, quan va matricular-se a la Universitat Autònoma de Barcelona. Font assegurava que Sònia no tenia amistats. Quant a la família, no seria possible entrar en contacte amb el matrimoni germànic. La seva mare havia mort poc després de retornar a Berlin. Set anys després la va seguir Otto Metzger.

A Palma, Sònia era una completa desconeguda. Només qui havia estat la seva criada en parlava amb emoció. Es veu que de petita era una criatura encisadora, oberta i alegre, però en arribar a la pubertat va tornar-se esquerpa. Cridava l'atenció per la seva manera de vestir i de maqui-

llar-se: sempre negra, amb una ratlla negra als ulls, els llavis negres, les ungles negres, el cabell negre... mitja dotzena d'arracades a cada orella i tres anells a cada dit. Gaya intuïa que els Metzger haurien pogut alimentar un parell de psiquiatres en exclusiva, però això no era assumpte seu. L'ofici li havia ensenyat que el món era ple de cases en què regia la neurosi i no per això incomplien cap llei. A més, en aquest cas hauria de buscar fora de l'entorn familiar.

Baiges, mentrestant, no s'havia resignat a quedar fora del cas. S'hi sentia implicat i no li feia cap gràcia. Va posar-se a investigar pel seu compte i de seguida s'adonà que Puig era un altre solitari. A l'adreça que figurava al seu DNI hi havia un solar. Un rètol il·lustrava el projecte immobiliari que s'hi construiria en breu. Baiges entrà al bar antic de la cantonada. Un núvol de fum va arrapar-se-li a la roba. El local era ombrívol, entrava poca llum de dia i no devien voler que Fecsa/Endesa fes gaire negoci. El perfum de caliquenyo es barrejava amb l'aroma de Varon Dandy i l'olor de truita de samfaina. Allí l'informaren que els pares de Puig van morir en un accident d'avió quan era una criatura. Després d'això s'ocupà d'ell una parenta, que ara també descansava en pau. Només va tenir un cop de sort: feia uns anys li havia tocat la grossa de Nadal. Des de llavors vivia de renda, però la seva vida social era inexistent, igual que abans.

De moment, l'assumpte de la noia feia aigües per totes bandes. Ningú no havia demanat un rescat, la qual cosa feia poc probable que es tractés d'un segrest. No havia aparegut cap mort. D'altra banda, si el criminal era Puig, no tenia cap sentit que abandonés el cotxe.

Davant la situació, Gaya ordenà repetir alguns passos. La precaució del sergent va tenir premi de seguida. Ara, els extractes del banc reflectien un moviment que no figurava al llistat obtingut abans. Vicent Puig havia retirat dos-cents mil euros el mateix matí de la desaparició de Sònia. El responsable de l'entitat no s'explicava l'error en els extractes, però semblava obeir a una falla informàtica, un retard en el procés d'actualització de dades. Va fer passar

Gaya al seu despatx, desfent-se en atencions per deixar clara la seva ànsia per col·laborar. La data en qüestió, ell no era a la feina. En absència seva, la sots-directora va quedar al càrrec de l'oficina: «La senyoreta Roure no m'hauria trucat si no es tractava d'un assumpte important, per això vaig agafar el telèfon i per això li havia donat la confiança de poder-me telefonar a la clínica. De tota manera, els diners eren seus i ningú no podia impedir-li que els retirés».

La sots-directora aparentava uns trenta cinc anys. Duia el cabell tallat a la *garçon*, color caoba. Era preciosa de cara, amb uns ulls negres intensos. Vestia roba folgada, segurament per dissimular un lleu sobrepès. Durant l'entrevista va mostrar-se correcta i professional: «Me'n recordo bé, d'aquell matí. Puig no és client directe de la nostra oficina, sinó d'una sucursal de Viella. D'uns mesos ençà feia petites operacions amb nosaltres, sempre en dijous».

En tota l'estona, el director havia seguit amb la boca oberta les explicacions de la seva subordinada. Mirava el sergent satisfet, orgullós de tenir per mà dreta aquell prodigi d'eficiència.

—La ferida del dit cicatritza bé, nena, però la teva puteta encara està ressentida.

—Tranquil, jo sé com tractar-la. Així que li llepi l'entrecoix se li passarà, creu-me.

—No podríeu convidar-me alguna nit? Voldria veure-us en acció abans de palmar-la.

—Dóna't una dutxa freda i centra't en la feina. Ara no la podem cagar.

En el pla inicial ningú no havia parlat de tallar-li el dit. D'haver-ho fet, Sònia s'hi hauria negat. Però Salomé era el cervell de l'operació i tenia clar que això despistaria els Mossos. D'entrada, allò la faria veure com una víctima. Com a mínim, guanyarien temps.

El lideratge de Salomé era inqüestionable. Tenia prou informació per servir-se de les aparences sense incórrer en riscos innecessaris. No volia construir pistes falses ni elaborar cap coartada. La realitat els regalava un escenari en què els equívocs vindrien per si sols. Ells només havien

d'esperar en un marge mentre la policia s'entrebancava amb les evidències. Va estudiar el pla com quan preparava una partida. La clau era preveure els moviments de l'adversari i aprofitar-se del seu desconcert.

—Aquesta nit els farem fer el numeret que vaig dir-te
—avança Salomé.

—Per què no m'ho deixes a mi. El jaio no té pebrots per a això.

—Para de pensar amb la polla. Ho ha de fer Puig.

—Puig no faria mal a una mosca. Una cosa és simular que la maltracta i l'altra vexar-la de veritat. A més, Sònia potser no col·laborarà.

—Si sóc jo davant, Sònia farà el que li mani. És meva.

Com menys coses els avancés, menys riscos corrien. Per això tampoc no els havia dit que l'endemà d'obligar-lo a vexar-la, haurien de liquidar Puig. L'única manera que els Mossos deixessin de burxar en l'afer era servir-los el culpable en safata. I no hi havia res millor que un mort, per fer aquest paper.

La fotografia de l'expedient universitari de Sònia Metzger, parlava sola. La seva mirada contenia un abisme opac, subratllat per la ratlla negra dels ulls. Les qualificacions estaven força bé, però només figuraven a la primera avaluació. La resta de caselles eren buides i als informes constava que havia deixat d'assistir a les classes. El retrat d'una altra estudiant va cridar-los l'atenció per la seva semblança. Anava maquillada com ella i tenia la mateixa mirada. El catedràtic va comentar-los que era una imitadora de Sònia. Aquella noia es deia Maria Graus i segons el professor no escatimava esforços per emular-la. S'havia tenyit de negre, s'havia fet el mateix tallat de cabell, vestia com ella, es maquillava igual... Fins i tot duia lents de contacte per tenir els seus ulls verd maragda. Ho recordava perquè el fet va ser molt comentat al claustre.

Malgrat aquesta evidència, Gaya buscà en els expedients el cognom Roure. No li hauria estranyat trobar-hi la brillant sotsdirectora de la sucursal bancària. Amb tot, aquell cognom no apareixia i això apuntava directament a Maria

Graus. Tanta obvietat mosquejava el sergent, però no podia investigar oficialment la senyoreta Roure només per una intuïció.

A esqueses de Gaya, Baiges va anar-se'n a Madrid per seguir August Font, l'estrany marit de la desapareguda. Tal com suposava, l'empresari tenia aficions impròpies de la seva imatge. Durant la jornada era un estricte home de negocis, però de nit matava l'estrès en locals de dubtosa honorabilitat. Concretament, era un assidu del Nuevo Paradise. El restaurant tenia un annex dedicat al joc il·legal, punt d'encontre de persones sofisticades àvides d'emocions fortes. A més de les timbes, s'hi organitzaven gimcanes sexuals per diversos clubs de la ciutat.

L'oficina on Candame exercia de periodista era també l'agència de detectius conduïda per Baiges. El seguiment de Font per Madrid no els portaria cap guany. Candame decidí que hi traurien rendibilitat per l'altra banda del negoci. Trucaria a un parell de contactes que havia entrevistat anys endarrere, quan preparava un reportatge sobre locals barcelonins destinats a l'intercanvi de parelles. Llavors només hi havia inclòs aquells que el públic considerava de fiar: El Club 6y9, l'Open24, La cova del desig i Le Glamour, tots quatre perfectament legals. Aquell cop havia deixat fora del reportatge el negoci de la prostitució. Tampoc no havia al·ludit a les formes més sòrdides de culte al sexe, pràctiques que eren realitzades lliurement, però a l'empara de la nit i de l'anonimat que procuren les grans ciutats. Volia mostrar una part d'aquest món que no ferís la sensibilitat dels lectors. Tanmateix, l'intercanvi de parelles fregava el límit. Va tenir el treball en un calaix fins que veié a TV3 un Entre línies dedicat a aquell tema.

Gaya era gat vell i s'imaginava que Baiges investigaria pel seu compte. Un altre l'hauria aturat, però ell preferia deixar-lo fer. Anaven escassos d'efectius i tenir un professional treballant de franc per Madrid no els faria cap mal. Per sorpresa de Baiges, el sergent va trucar-lo interessant-se pel que havia esbrinat. Baiges suggerí de reunir-se amb Candame.

La reunió va allargar-se fins la matinada. Gaya temia

que allò fos obra d'un pertorbat. El fet que no hi hagués un mòbil clar donava ales a aquesta hipòtesi. El matrimoni Metzger havia perdut la seva fortuna abans de morir, Sònia va quedar en una situació folgada, però lluny de l'estatus que havia gaudit la família. Font, malgrat gaudir d'un elevat nivell de renda, vivia al dia, els diners li cremaven els dits. Llavors, qui esperaven que pagués el rescat? Per si això no fos prou desconcertant, a Puig li sortien els bitllets per les orelles. Per què hauria d'embolicar-se en un segrest? No tenia sentit. Si el causant de tot allò era un boig, seria difícil seguir-li els moviments perquè podia actuar sense cap lògica. Però per l'altre costat, un boig actuaria de manera més impulsiva i això no quadrava amb la planificació que s'intuïa darrere del cas. A més, Gaya tenia el pressentiment que no trigaria gaire a aparèixer un cadàver, possiblement el de Sònia Metzger.

Candame va comentar-los que el collar de cuir que Sònia duia a totes les fotografies s'anomenava collar d'O: «És un símbol de submissió molt conegut en el BDSM. Aquest acrònim engloba totes les pràctiques sexuals SSC, un altre acrònim anglosaxó, abreviatura de Safe, Sane and Consensual. És a dir, segur, assenyat i consensuat». Aquí el periodista no va poder reprimir un somriure irònic: «Vaig mostrar les fotos de la parella a un assidu del cuir i el làtex. L'home és del parer que Puig i Sònia no jugaven fort».

Per la seva banda, Baiges va posar-los al corrent de les aventures madrilenyes de Font: «Li van tots els vicis: el joc, la droga i el sexe extrem, però no per fer-hi negoci sinó tot al contrari. Diguem que en aquests plaers rebenta bona part dels guanys de la seva empresa, encara que té prou autocontrol per dedicar-s'hi només els dijous. Això sí, intensament. Corre el rumor que va conèixer Sònia en una partida de cartes. Aquella nit tenia la sort de cara i va guanyar una morterada a una tal Salomé. Pel que es veu, aquesta dama negra el va acabar pagant en espècies. El premi va ser Sònia. Li cedia tres mesos per fer-ne el que volgués, com qui deixa la moto. En fi, rotllo amo-esclava».

Al principi Font ho va negar, però al cap d'un parell d'hores contemplant la impassibilitat de Gaya, l'empresari acabà admetent-ho.

—Salomé, aquella puta, és una habitual de les partides. La coneix tothom, és tot un personatge. Sempre juga amb Sònia asseguda a la falda, li fot mà mentre mira les cartes. Li aixeca la brusa i la deixa amb els pits enlaire mentre agafa els diners... o li mana que s'ajupi a recollir les burielles del terra i li alça el vestit per mostrar-nos l'entrecreix... Fa amb ella el que vol i els parroquians es tornen bojós. No li haurien de permetre, però li permeten perquè és un dels al·licients del local. En realitat ningú no vol que deixi de fer-ho, encara que resulti impossible concentrar-se amb aquell espectacle davant dels morros...

—I la va guanyar? —demanà el sergent.

—Crec que va confiar-se. Jo no em podia permetre de perdre més diners i vaig aconseguir no desviar la vista de les cartes, encara que el cony de Sònia escampés el seu perfum per tota la sala... Vaig apostar molt fort. No vaig entendre la tranquil·litat amb què perdia Salomé fins que va treure aquell document. Era un contracte pel qual em donava Sònia en propietat durant tres mesos. Va oferir-me això o els diners, i vaig escollir Sònia. No era la primera vegada que ho feien. Estic segur que mai no ha pagat un deute amb efectiu.

—I la boda?

—No sé, em va semblar una manera de fotre Salomé. El tracte era que durant tres mesos tenia dret a fer amb Sònia tot el que volgués. Vaig decidir casar-m'hi per humiliar Salomé, si és que una cosa així és possible... En fi, li he dit tot el que sé.

—Au va, no em prengui per imbècil —s'emprenyà Gaya—. A què es deu tanta preocupació per Sònia? Realment ha desaparegut?

—Tan rar li sembla que em preocupi? Creu que...

—No em faci perdre més temps, Font —va tallar-lo el sergent—, escupi el que m'està amagant o l'acusaré d'assassinat.

—Déu meu, és morta?

Gaya no va respondre. Només es va aixecar de la cadira mentre li suggeria que truqués a un advocat, perquè a partir d'aquell moment l'interrogatori passava a ser oficial. La jugada va fer efecte i a Font li van venir de sobte moltes ganes de parlar.

—Està bé! Aquesta dóna és recaragolada. El contracte tenia una part de joc, una clàusula. Jo era el seu amo i la podia tancar dins a casa mentre no me n'anés. Però si jo passava una nit fora li havia de donar permís per entrar i sortir quan volgués. —Va fer una pausa—. Li semblarà de bojos... Si hagués estat allí... però aquestes coses, en fred... No em creurà!

—Intenti-ho.

—Merda! Si Sònia se n'anava al llit amb algú altre, el deute de Salomé quedava saldat. A més jo hauria de pagar-li una indemnització per cada vegada que em fes el salt. I per cada persona diferent amb qui s'allités, l'impost es doblava. Però vaig fer una bona jugada, vaig acordar amb Sònia que cobrés. Així ella mateixa em finançava la taxa.

—I va fer-la seguir per demostrar que no se n'havia anat al llit amb més d'un —incrèdul.

—Si no em creu, anem a casa i li mostraré el contracte. Ho podrà llegir vostè mateix.

—Qui el va parir! —exclamà el sergent—. Aquesta història és tan increïble que estic a punt de creure'l. Però... i Sònia. On collons és?

Seguint el pla de Salomé, Raül llogà un cotxe, un model corrent. Passada la mitjanit, van sortir de la torreta on s'amagaven i anaren amb Puig a una bòbila abandonada. Era millor liquidar-lo allà on volien que fos trobat. Això li estalviaria de moure el cadàver, cosa sempre arriscada i desagradable. La mort de Puig va ser ràpida, un tret a la temple quan menys s'ho esperava. Després li va posar el revòlver a la mà, assegurant-se que hi deixés les empremtes. S'havien fet amb la bossa d'escombraries d'una perruqueria. La va vesar vora el cos. Salomé pensava que malgrat els guants i totes les precaucions, era impossible no deixar algun rastre prop del mort. O sigui que el millor que podien

fer era contaminar l'indret. Hi trobarien més cabells dels que esperaven. Tot seguit, Raül va posar a l'americana de Puig les fotografies en què se'l veia vexant a Sònia. Van tenir molta cura que res en les imatges fes sospitar que l'estaven obligant a fer-ho. Puig era incapaç de la brutalitat que li exigien i al final Raül li va prendre el cigar dels dits per ocupar-se de marcar les natges de Sònia. Segons el pla, trobarien el cadàver al cap de tres dies, data en que estava prevista una passejada per veure el pantà i una alzina centenària pròxima a l'indret.

Sònia va aparèixer de matinada als afores de Lleida, prop del polígon industrial del camí dels Frares. Anava esparracada, caminant pel mig de la carretera. Tenia els llavis ensangonats i els braços plens de blaus. Quan la van recollir estava totalment desorientada i no aconseguiren fer-li dir ni un mot. Gaya va parlar amb els metges tan bon punt acabaren d'examinar-la. L'havien drogat, l'havien bufetejat, tenia mossegades pertot, cremades de cigarret a les natges... estava demacrada. Un cop Gaya va poder vèncer la repulsió que aquella salvatjada li produïa, s'adonà d'un detall significatiu: enmig de tanta brutalitat algú s'havia pres la molèstia de curar-li el dit. Qui ho va fer en sabia. Havia de ser un metge o un infermer.

La condició de masoquista declarada de Sònia Metzger complicava les coses. A més, no parlava. En vista d'això, Gaya optà per no insistir. Tenia la impressió que algú tractava de marcar-los el full de ruta, que els servien les evidències en safata. Primer els deixaven mig dit a l'interior d'un cotxe que ho era tot menys discret i ara els lliuraven Sònia davant dels nassos. No sabia per què, però trobava que la sotsdirectora no era de fiar. Potser era un acte reflex pel fet d'haver-la conegut en un banc, lloc on, instintivament, un es posa la mà a la cartera. El cas era que aquell extracte erroni l'havia deixat amb la mosca darrere l'orella. Per fortuna, Baiges va ocupar-se de furgar en els afers que ell no podia investigar oficialment.

Les perquisicions del detectiu van ser molts útils. Maria Graus, aquella universitària fascinada per Sònia Metzger,

ja era una dona de vint-i-set anys que no se li assemblava en res. A més, Baiges opinava que no tenia gens d'interès pels diners, aspecte que a dir del sergent era determinant per esborrar-la de la llista. En canvi, la senyoreta Roure, de nom complet Núria Roure Sanz, era un cau de sorpreses. Va començar al banc en una sucursal de Viella. Després havia estat directora d'una oficina de Tremp. Oficialment ella mateixa havia demanat el canvi de categoria i el seu trasllat a Lleida, però el cert era que l'havien degradat perquè se li atribuïen irregularitats. Si no hagués tingut un superior agafat de la bragueta, no n'hauria sortit tan ben parada. Però allò que obrí els ulls a Gaya fou assabentar-se que tenia un cosí per part de mare que havia estudiat amb Sònia Metzger. El seu nom era Raül Sanz Comes i exercia de veterinari. Un veterinari també devia tenir alguna idea de com curar un dit escapçat... A partir d'aquí només va haver de fer quatre senzilles comprovacions per obtenir la resposta a uns afers aparentment trivials que l'ajudaren a lligar caps. Aquestes eren les dades: Fora del banc, la sotsdirectora es veia molt més atractiva. La roba ampla no era per dissimular sobrepès, sinó per amagar la seva esplèndida figura. Tenia lliures els dijous a la tarda. L'AVE permetia d'anar a Madrid a migdia i ser a Lleida l'endemà de bon matí. A més, Roure havia estat de vacances feia uns tres mesos, pels volts de quan Font havia adquirit Sònia en aquella partida de pòquer. El marit havia confirmat que Sònia i Salomé tenien la mateixa alçada i un tipus semblant. Gaya estava segur que amb unes lents de contacte, una bona perruca i el rostre ocult per una màscara, qualsevol les podia confondre. Salomé era Núria Roure. Però el cas seguia sense tenir sentit. Potser només era el joc macabre de quatre ments malaltes.

El cadàver de Puig va ser trobat un dia abans del que Salomé havia predit. Un dels organitzadors de la passejada convocada per a l'endemà, havia anat a fer el recorregut tot sol per preparar-la. El fet que qui trobés el cos fos un home prudent, impedí que la notícia circulés. El jove tingué l'encert de denunciar-ho directament als Mossos i Gaya li

pregà de mantenir en secret la troballa. Altre cop li estaven posant les evidències davant del nas i, aquesta vegada, el sergent no els seguiria el joc. Van retirar el cadàver amb molta discreció i l'endemà va dur-se a terme la caminada prevista. A mida que passaven els dies sense que aparegués el cos de Puig, el nerviosisme dels cosins augmentava. El pla de Núria Roure, àlies Salomé, es basava en el fet que culpessin un mort i deixessin de burxar en l'afer. Si topaven amb el cadàver, deduirien que l'agressor de Sònia havia acabat suïcidant-se i que el mòbil havia estat sexual. Però si no trobaven Puig es veurien obligats a seguir investigant i la cosa es tornava perillosa. De tota manera, Núria Roure mantenia la calma confiada en el fet que no serien capaços de relacionar-la amb el crim. Com a mínim, estava convençuda que no trobarien cap mòbil que expliqués l'assassinat de Puig. Sense això, potser esperarien a acusar-la. I si esperaven, tal vegada trobarien el cadàver i s'oblidarien d'ella.

Roure tenia raó. El cas s'havia convertit en un mal de cap per al sergent. D'una banda no s'empassava el suïcidi de Puig. La presència de tants cabells vora el cadàver l'amoïnava: allò, era el ritual obscè d'un pervertit o una treteta de l'assassí per contaminar l'escenari del crim? Gaya s'inclinava per la segona opció. Però d'altra banda, Puig no tenia família i havia donat la seva herència a Aldeas de acogida, una ONG catalana que es dedicava a l'acollida de nens abandonats. Llavors, quin podia ser el mòbil? Qui podia treure algun profit de la seva mort?

Gaya no tenia pressa per detenir-los. Necessitava temps per treure l'entrellat d'aquell absurd. A més, si Núria Roure i son cosí hi estaven implicats, això que el cadàver no aparegués els havia de preocupar. Tard o d'hora, el neguit els faria cometre una errada. Quan trobés un mòbil convincent, començaria a assetjar-los fins que traguessin el cap. Tenia tot l'entorn de la bòbila vigilat, només es tractava d'esperar. Però Núria Roure tenia sang freda i aguantaria setmanes sense fer cap pas en fals.

Sònia Meztger podia ser la clau per desxifrar l'enigma, però no havia pronunciat ni un mot. Gaya consultà un psi-

quiatre que Candame li havia recomanat. Abans que entrés a examinar-la, va posar-lo al dia de tot menys de la mort de Puig. Tampoc no va dir-li que la dona de les últimes fotos no era Sònia.

—El que mostren les fotografies pot incloure's dins d'un BDSM tou —digué el doctor—. Aparentment pot semblar una relació sadomasoquista, però només escenifiquen la fantasia. No hi ha dubte que l'home està còmode en aquest context, però dubto que per a ella fos suficient. En el cas de Sònia crec que hem de parlar d'un masoquisme patològic. Devia seguir el joc de Puig per obediència a Salomé, per complaure-la a ella, no perquè trobés gaire plaer en el simulacre. El sexe extrem consensuat fa més de deu anys que ha deixa't de considerar-se malaltís. L'estètica BDSM s'ha socialitzat. Només cal veure que els dissenyadors de moda han incorporat els seus símbols. *Piercings*, tatuatges i collars han perdut la seva significació original. Si es limités a rendir culte al cuir, no consideraria Sònia una malalta, però està clar que pateix un trastorn. No parla. Tot li és indiferent. Moriria de gana com un gos si ningú no la mantingués. De vegades els comportaments masoquistes són una manera de retornar a la infantesa. Posen el seu destí en mans d'un altre, alliberant-se de qualsevol responsabilitat a l'hora d'acarar la pròpia vida. No tinc dades per assegurar-ho, però el fet que no seguís la família quan van tornar a Alemanya em fa pensar en una infància desgraciada.

—Creu que està implicada en la desaparició de Puig? O ella va ser una altra víctima?

—Si darrere hi ha la tal Salomé, segur que Sònia n'és còmplice. Però ni per malícia ni per interès, simplement per obediència. La relació que té amb ella és la d'un gos amb el seu amo: obediència cega a canvi d'afecte. Parlem d'un afecte animal, que ha de manifestar-se d'una manera primària, sense paraules, amb el tacte, la mirada, el sexe...

—Hi ha una cosa que no em quadra —intervingué el sergent—. La mena de persona que defineix és algú que renuncia a comunicar-se. Si fos així, a més de no parlar tampoc no s'hauria pintat aquella frase al cul amb pintallavis. La recorda?: «Va per tu, August».

—Té raó. M'hi jugo el que vulgui que aquella dona no és Sònia.

—Encerta —digué Gaya, satisfet—, sabem que no ho és. Ara cal que Sònia parli.

—Ho sento, però això portaria molt temps. Estem davant d'un conjunt de trastorns.

—Un conjunt?

—Sí. Em refereixo per exemple a la seva hipersexualitat. Sap si va patir alguna lesió angioencefàlica o si li van fer alguna intervenció al cervell? És rar, però de vegades això pot tenir l'origen en un dany en la zona límbica de l'encèfal. Una altra possibilitat és que darrere d'aquesta hiperactivitat sexual hi ha el desig intens d'omplir un buit afectiu, un buit que no poden omplir de cap manera.

Les explicacions del psiquiatre van ser de poca utilitat per resoldre el cas. Però aquella nit, Raül Sanz no va poder suportar la pressió. El van detenir a cent metres de la bòbila, quan aviava un parell de gossos. Pensava que els animals senyalarien d'una manera o altra l'existència del cadàver. Havia actuat a esquenes de sa cosina i d'entrada va negar qualsevol relació amb l'assassinat de Puig. No diria res sense la presència d'un advocat. De fet, tampoc no els hauria pogut aclarir tot. Núria li havia promès que viurien com reis, però no li havia dit com traurien benefici del crim.

Estava segur que Núria tenia pensada una sortida per a aquella situació. I ho encertava en part: Havia previst una escapatòria, però només per a ella. Núria Roure admeté de bell començament que duia una doble vida i que al món de la nit se la coneixia com a Salomé. Va reconèixer que cedia la seva amant per pagar deutes de joc i digué que les clàusules del contracte de cessió eren per protegir Sònia de si mateixa. No va negar que l'havia suplantada el darrer dijous, però deia que ho havia fet per salvaguardar-la de Raül. Acusà Raül d'haver-la agredit i mostrà fotografies on se'l veia obligant Puig a mossegar-la. Remarcà que ella no treia cap profit de la mort de Puig i que Raül li havia anunciat que el mataria.

Gaya sabia que ella hi estava al darrere, però no tenia

evidències: ni testimonis ni proves físiques. A l'hora que el forense havia determinat com la de la mort de Puig, Núria era a un pub de Lleida. Més de vint persones podien confirmar-ho. El talòs de son cosí la va acusar de tot en assabentar-se que l'havia traït, però amb els intents per excloure's del delicte va incórrer en nombroses contradiccions. Amb els nervis, resultà incapaç d'aportar una sola dada que demostrés la participació de sa cosina en l'assassinat.

Raül Sanz fou formalment detingut per l'assassinat de Vicent Puig i l'agressió a Sònia Metzger. L'endemà que Candame publicués un reportatge sobre l'afer, assegurant que el cas es donava per resolt, Núria Roure es trobava a l'aeroport d'Alguaire. Ja anava a embarcar quan Sònia aparegué davant seu. Li barrava el pas amb actitud submissa, com un cadell refregant el cap als genolls del seu amo. Núria endevinà de seguida el que allò significava. Va apartar-la en un intent desesperat per fugir. Però Baiges esperava uns metres enllà.

Sònia no hauria fet cap gest contra la seva mestressa. Res del que li deien semblava commoure-la, ni la pallissa que havia rebut per ordre seva ni l'assassinat de Puig. Només reaccionà en saber que Núria planejava fugir a l'estranger. Allò va trasbalsar-la. De sobte agafà dos folis de damunt la taula i, per sorpresa de tots, començà a signar el full de damunt i el de sota alternativament. Estava desesperada. Baiges va fer una trucada a Viella i confirma que un parell de clients de la sucursal havien acusat Núria Roure d'haver-los fet signar documents sense adonar-se'n. Llavors hi van caure: el diner virtual. Les grans fortunes acaben sent un apunt en un compte bancari, res més. Ni ocupen lloc ni són visibles. Puig no tenia ningú, ni amics ni família. Amb una signatura seva, Núria podia fer ballar els seus diners tocant un parell de tecles de l'ordinador. La seva herència era espectacular, fins i tot si en desviava un bon pessic.

Sònia no faltava a cap visita. Quan Baiges la veia amb la mà al vidre del locutori, implorant Núria amb la mirada que hi acostés la seva, se li regirava l'ànima. Núria, en el

seu paper de Salomé, la tractava amb desdeny i aconseguia que la culpa li foradés el cor. Veient-les una davant de l'altra, era difícil saber qui era presonera i qui estava de visita. Quan Núria se'n tornava a la cel·la, Sònia colpejava el vidre com si exigís que la tanquessin amb ella. Mentre els funcionaris tractaven d'endur-se Sònia, retornà al locutori i va fer un gest a Baiges perquè s'acostés al vidre. El detectiu va atansar-s'hi de mala gana. «Si em treus d'aquí te la regalo, nen.» Ho havia dit només perquè Sònia la sentís, per mofar-se d'ella.

Aquell vespre, mentre sopaven convidats per Gaya en un bon restaurant, Baiges comentà l'anècdota. Mir, el psiquiatre, l'advertí mig en broma que mesurés la seva devoció per Sònia: «És fràgil com el cristall», va dir-li, «es trenca fàcilment i amb la mateixa facilitat t'hi pots tallar».

Quan van portar el compte, Gaya tragué la targeta de crèdit. Però, de sobte, tornà a guardar-la. La seva aprensió pels bancs havia augmentat molt en els darrers dies. A última hora pagà en efectiu.